

ønskeligt at foretage Forsøget med forhøjet Tilskud, men som Forholdet er i Øjeblikket, har Mindretallet renonceret herpaa ud fra den Betragtning, at disse Fordelingsregler dog i Princippet ere bedre end de nuværende og saa gode, at de fortjene, at der gøres et Forsøg med dem.

Jeg kan meget godt se, at Princippet og Reglerne kunne have deres Mangler, og det ærede Medlem paapegede nogle, som jeg ogsaa selv paapegede i Fjor ved Behandlingen af dette Lovforslag. Men desuagtet have vi ikke ment, at vi i Øjeblikket ville modsætte os dette Forsøg. Naar vi i Aar have taget den Stilling, vi have taget, skal dette ikke forstaas saaledes, at det forpligter os til, naar de finansielle Forhold blive saadanne, at større Tilskud fra Statskassen tør paaregnes, da ad Aare, hvis Forslaget ikke bliver Lov i Aar, at indtage den Stilling, vi indtog i Fjor, at naar der skulde gøres Forsøg med disse nye Regler, der her kræves, skulde det gøres med et forøget Tilskud fra Statskassen.

Jeg finder ikke Anledning til i øvrigt at inklade mig paa en Omtale af Princippet. Vi have stillet Ændringsforslaget under Nr. 4 om, at der til de Institutioner, som ere nævnte i § 3, føjes „statsanerkendte Arbejdsløshedskasser“, og jeg vil meget anbefale dette Ændringsforslag. Thi efter de Oplysninger, som ere tilflydte Udvalget, kan jeg ikke nægte, at det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) har Ret i, at disse Fordelingsregler ikke i saa høj Grad som de Regler, vi nu have, ere komne Byerne til gode. Men naar Tilskuddene til de anerkendte Arbejdsløshedskasser, der i særlig Grad ydes af Byerne og vistnok kun i ganske faa Tilfælde fra Landkommunerne, tages med, vil det noget bøde paa Forholdet. Udgifter til Arbejdsløshedskasserne staa i allernærmeste Forbindelse med Tilskud til Hjælpekasserne, saa jeg kan ikke se, hvorfor man ikke skulde tage disse Udgifter med.

Naar det ærede Medlem fra Silkeborg anbefalede Tinget at stemme for Ændringsforslag Nr. 5, kan jeg ikke slutte mig hertil, fordi jeg tror, det i for høj Grad vilde forrykke hele det Forhold, vi her ere inde paa, dersom man vilde tage disse Udgifter i Betragtning ved Fordelingen. Derimod kan jeg tilraade at stemme for Ændringsforslag Nr. 6, idet det ikke er let at overse Virkningerne af de Fordelingsregler, der her ville indføres, hvis Lovforslaget ved-

tages. Rent teoretisk ser det i høj Grad tiltalende ud, at man fordeler Tilskuddet til Kommunerne efter det Forhold, i hvilket Udgifterne til disse Formaal staa til Formue- og Indkomstskatten til Staten. Men det er ikke udelukket, at disse Fordelingsregler ville bevirke, at man ikke bliver saa nøjeregnende med at sætte Indtægterne op til det højst mulige, og derved vil Statskassen gaa Glip af en vis Indtægt. Men samtidig dermed vil ogsaa Skatten til Kommunen let kunne forrykkes. Jeg mener derfor, at Bestemmelsen om, at Loven skal revideres om 5 Aar, er fuldstændig paa sin Plads. Som sagt, Fordelingsreglerne og Princippet i den er af den Beskaffenhed, at vi ere gaaede med til at prøve denne Fremgangsmaade, men vi ville anbefale, at Loven revideres om 5 Aar, fordi vi ikke kunne overse Virkningerne af disse Fordelingsregler.

Med disse Ord vil jeg anbefale særlig Ændringsforslaget under Nr. 4 og ligeledes Nr. 6, samtidig med at jeg selvfølgelig anbefaler de Ændringsforslag, vi i øvrigt have været med til at stille.

Birek: Der er to Principper, hvorefter man kan give Tilskud til Kommunerne. Det ene gaar ud fra den Betragtning, at Staten har paalagt Kommunerne visse Opgaver og derfor selv bør bære en Del af Udgifterne dertil. Naar man gaar ud fra det Princip, bør Tilskuddet sættes ligefrem i Forhold til de Udgifter, Staten har paaført Kommunerne, og i saa Fald er der ingen Grund til at vedtage den helt nye Fordelingsplan, de ærede Forslagsstillere have foreslaaet. Det andet Princip gaar ud paa, at Staten yder Tilskud til Kommunerne i Forhold til deres Trang, udtrykt i Misforholdet mellem deres Evne, udtrykt i Skatteydelsen, og deres Byrder, udtrykt i Udgifterne, og i saa Fald — hvad jeg anser for det bedste — maa man kun give til de Kommuner, der trænge mest, og ikke til alle i Flæng. Men saa kan man ikke, hvad de ærede Medlemmer gøre, indskrænke sig til enkelte Udgifter, der tilfældig hvile tungt paa enkelte Landkommuner, men saa maa man gaa til at fordele efter alle Udgifter uden Hensyn til, om de føles særlig haardt i By- eller Landkommuner, thi en Kommune kan være i Trang ikke blot, fordi den har Udgifter til Alderdomshjem og lignende, men nok saa meget paa Grund af Udgifter til Politi, Skolevæsen og andet. Naar derfor den ærede Ordfører gaar ud fra, at vi ikke skulle fordele Tilskud, fordi Staten har paalagt Kommunen